

Arrest

nr. 63 998 van 28 juni 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 21 april 2011 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 maart 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 28 april 2011 met referentienummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikkingen van 6 juni 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 juni 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat M. MANDELBLAT, en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekers, die volgens hun verklaringen België binnenkwamen op 7 augustus 2009, verklaren er zich op 7 mei 2010 een tweede maal vluchteling.

1.2. De commissaris-generaal weigert aan verzoekers de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus in de beslissingen van 30 maart 2011, verstuurd op 30 maart 2011.

1.3. De bestreden beslissingen geven de feiten als volgt weer:

In hoofde van B. R.:

“Volgens uw verklaringen bent u een Roma afkomstig uit Obilic, Kosovo. Ten tijde van de oorlog, meer bepaald op 5 mei 1999, vielen vier etnische Albanezen uw woning binnen. Ze sloegen u en uw vrouw. Ze verbrandden de hand van uw zoon met kokend water en verbrandden uw been. De volgende dag ging u samen met uw gezin schuilen bij een Servische buurvrouw. Een goede week later vluchtte u met uw gezin naar Duitsland. U vroeg er asiel aan, maar uw aanvraag werd geweigerd. U kreeg er wel een ‘duldung’ (gedoogstatus voor asielzoekers) en bleef er wonen. Op 8 juli 2009 ontving u een brief met daarin het bevel om het Duitse grondgebied te verlaten. U voegde in dit verband toe dat u in Duitsland ook 5000 euro boete moest betalen. Op 6 augustus 2009 verliet u Duitsland samen met uw gezin en nog diezelfde dag kwam u aan in België. Op 7 augustus 2009 diende u een eerste asielaanvraag in. Op 23 april 2010 werd door de Dienst Vreemdelingenzaken een weigeringsbeslissing genomen omdat de Duitse autoriteiten hadden ingestemd met de vraag tot terugname van u en uw gezin. Deze overname ging toch niet door, en op 7 mei 2010 diende u een tweede asielaanvraag in. U bent niet teruggekeerd naar Kosovo. U verklaarde niet naar Kosovo te kunnen terugkeren omdat u daar niet kunt leven omwille van wat u daar heeft meegemaakt. U vreest bovendien dat etnische Albanezen u opnieuw zouden aanvallen. Verder verwijst u naar jullie slechte gezondheidstoestand die volgens u veroorzaakt zou zijn door de mishandelingen in 1999. U beschikt over kaartjes ter staving van het feit dat u en uw gezinsleden in Duitsland over een duldung beschikten, een brief van het district Göttingen (Duitsland) betreffende de terugkeer en repatriëring van personen afkomstig uit Kosovo, een kopie van een erkenningsakte van uw dochter Senada afgeleverd door de stad Brussel en diverse medische attesten afgeleverd in Duitsland waaruit blijkt dat u en uw echtgenote gezondheidsproblemen hebben.”

In hoofde van B. D.:

“Volgens uw verklaringen bent u een Roma afkomstig uit Obilic, Kosovo. U verliet Kosovo indertijd omwille van dezelfde problemen als uw echtgenoot, R. B.. Op 5 mei 1999 vielen immers vier etnische Albanezen jullie woning binnen. Ze sloegen u en uw echtgenoot en verbrandden de hand van uw zoon en het been van uw man. Een ruime week na deze gebeurtenis verlieten jullie Kosovo en vluchtten jullie naar Duitsland, waar jullie woonden tot 6 augustus 2009. Op 7 augustus 2009 vroeg u asiel aan in België. U beschikt over een verlopen Joegoslavische identiteitskaart afgeleverd op 26 september 1997, en een nationaliteitsattest afgeleverd in Vucitrn op 19 mei 1995.”

Verzoekers betwisten deze feitenrelazen niet.

1.4. De bestreden beslissingen stellen dat verzoekers er niet in geslaagd zijn aannemelijk te maken dat ze een gegronde vrees hebben voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat ze een reëel risico lopen op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. De beslissingen berusten op volgende gronden:

- verzoekers kunnen het Kosovaarse staatsburgerschap verkrijgen;
- verzoekers gebrek aan vertrouwen in de gewijzigde actuele situatie is niet gesteund op objectieve gegevens;
- uit de informatie van het Commissariaat-generaal blijkt dat de veiligheidssituatie in Kosovo over het algemeen als stabiel en kalm wordt omschreven;
- uit de informatie blijkt ook dat de bescherming die de in Kosovo aanwezige lokale en internationale autoriteiten aan de minderheden bieden als toereikend wordt beoordeeld;
- de medische problemen van verzoekers houden geen verband met de criteria van het Vluchtelingenverdrag noch met de criteria van de subsidiaire bescherming.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekers stellen in hun eerste en enig middel: schending van artikel 1 van de Vluchtelingenconventie van 28 juli 1951, van de artikelen 48/4, 48/5 en 49/3 van de vreemdelingenwet houdende de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus en miskenning van de zorgvuldigheidsplicht. Verzoekers menen dat de commissaris-generaal eveneens een manifeste appreciatievergissing heeft begaan.

Verzoekers werpen op dat nu de commissaris-generaal de geloofwaardigheid van hun relaas en hun Roma-afkomst uit Kosovo niet betwijfelt, de door hen uiteengezette feitelijkheden en gebeurtenissen geacht worden echt te zijn geweest. Wat betreft hun actuele vrees hernemen verzoekers hun eerdere verklaringen. Wat betreft de beweerdde voorhanden zijnde bescherming vanwege de lokale autoriteiten in Kosovo verwijzen verzoekers naar een arrest nr. 26.565 van 28 april 2009. Mutatis mutandis moet hier eveneens dezelfde redenering gevolgd worden zodat verzoekers gevolgd kunnen worden in die zin

dat zij geen voldoende vertrouwen hebben in de huidige Kosovaarse autoriteiten. Als gediscrimineerde Roma-zigeuners hebben zij nog minder kans op toegang tot de fundamentele rechten in Kosovo. Wat de door de commissaris-generaal aangehaalde algemene informatie betreft over de Roma-minderheid in Kosovo voeren verzoekers aan dat deze slechts partieel zijn en niet de zorgwekkende werkelijkheid ter plekke weerspiegelen. Ter staving hiervan voegen verzoekers bij hun verzoekschrift een kopie van het verslag van Human Rights Watch van 28/10/2010 (stuk 3). Vervolgens verwijzen zij naar 3 arresten genomen door de 1ste Franstalige Kamer, samengesteld uit 3 rechters van de Raad van 29/04/2009 in 3 gelijkaardige gevallen. Al de afwijkende internationale informatiebronnen wegen niet op tegen de zwaarwichtige feitelijkheden en etnische haat waardoor verzoekers genoodzaakt waren hun land van herkomst te ontvluchten. Verzoekers verwijten de commissaris-generaal vervolgens hun asielverzoek te hebben onderzocht zonder rekening te houden met al de voorhanden zijnde elementen en de evolutie van de zorgwekkende situatie in Kosovo betreffende de etnische minderheden beschreven in de meest recente verslagen, zodat hierdoor op zijn minst de zorgvuldigheidsplicht werd miskend.

2.2. De Raad merkt vooreerst op dat het gegeven dat het Commissariaat-generaal het asielrelaas van verzoekers niet als ongeloofwaardig bestempelt, niet impliceert dat zij dan ook *ipso facto* de status van vluchteling moeten toegekend krijgen. Elke asielzoeker dient aan te tonen dat er in zijn hoofdte feiten en omstandigheden bestaan waardoor hij een gegronde reden heeft te vrezen voor vervolging in de vluchtelingenrechtelijke zin, dan wel een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade in de zin van de bepalingen met betrekking tot de subsidiaire bescherming. De vrees van de asielzoeker moet gegronnd zijn, het risico dat hij meent te lopen reëel. Artikel 48/5, §3, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalt dan ook dat rekening wordt gehouden met de algemene omstandigheden in het land en met de persoonlijke omstandigheden van de verzoekende partij op het tijdstip waarop een beslissing inzake haar asielaanvraag wordt genomen (zie ook RvS 26 september 2008, nr. 186.532). Determinerend bij het onderzoek van een asielaanvraag is immers of de asielzoeker thans een toevluchtsoord nodig heeft voor een te verwachten risico van vervolging of een reëel risico op ernstige schade in zijn land van oorsprong.

In casu moet worden vastgesteld dat uit de bestreden beslissing blijkt dat (i) verzoekers Kosovo verlaten hebben voor de onafhankelijkheidsverklaring en zij het Kosovaars staatsburgerschap probleemloos kunnen verkrijgen; (ii) de actuele situatie in Kosovo sinds het vertrek van verzoekers ingrijpend gewijzigd is en de vrees van verzoekers, of meer specifiek hun gebrek aan vertrouwen, niet is gesteund op objectieve gegevens. Uit de informatie blijkt immers dat de veiligheidssituatie en de bewegingsvrijheid voor RAE (Roma, Ashkali en Egyptenaren) in Kosovo sinds het einde van het gewapende conflict in 1999 objectief verbeterd is; (iii) de bescherming die door de in Kosovo aanwezige lokale en internationale autoriteiten geboden wordt aan de minderheden wordt als toereikend beschouwd zodat er niet meer gesproken kan worden van veralgemeend interetnisch geweld tegenover de RAE-gemeenschap in Kosovo; (iv) het niet beschikken over een woning in Kosovo een probleem van louter socio-economische aard is en bijgevolg niet ressorteert onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie en (v) de medische problemen van verzoekers geen verband houden met de criteria van het vluchtelingenverdrag noch met de criteria van de subsidiaire bescherming.

2.3. Waar verzoekers verwijzen naar enkele arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen respectievelijk daterend van 28 en 29 april 2009 aangaande de beweerdte voorhanden zijnde bescherming vanwege de lokale autoriteiten in Kosovo en volharden dat zij terecht geen voldoende vertrouwen hebben in de huidige Kosovaarse autoriteiten merkt de Raad vooreerst op dat de door verzoekers geciteerde rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen individuele gevallen betreft die geen precedentwaarde hebben die bindend is. De individuele benadering bij de beoordeling van asielaanvragen van asielzoekers afkomstig uit Kosovo werd overigens benadrukt in een arrest gewezen door de Algemene Vergadering van de Raad (zie *infra*).

2.4. De Raad stelt voorts vast dat indien uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier inderdaad blijkt dat de algemene situatie voor de minderheden in Kosovo – en met name voor de Roma waarvan velen het slachtoffer zijn van discriminatie of in precare levensomstandigheden leven – moeilijk blijft of zelfs zorgwekkend is, deze algemene situatie niet van dien aard is om te besluiten dat elke Rom, louter omwille van zijn etnische toebehoren een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a en b van de Vreemdelingenwet kan doen gelden. Zulks moet steeds *in concreto*, en rekening houdend met alle omstandigheden eigen aan de afzonderlijke zaak, worden aangetoond. Dit wordt ook zo gesteld door UNHCR die in zijn *'Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Individuals from Kosovo'* van 9 november 2009 benadrukt dat alle aanvragen van asielzoekers

uit Kosovo, inclusief die van de RAE, op basis van hun individuele intrinsieke merites moeten worden beoordeeld. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oordeelde in dezelfde zin in een arrest dat gewezen werd door de Algemene Vergadering op 24 juni 2010. Ook in dit arrest wordt nadrukkelijk de invalshoek van UNHCR (en bij uitbreiding van het Commissariaat-generaal) onderschreven (CCE, n° 45 396, 24 juni 2010). Het door verzoekers geciteerde rapport van Human Rights Watch behandelt de gedwongen terugwijzingen naar Kosovo. Daargelaten de vaststelling dat de problematiek van de gedwongen terugkeer *in casu* niet aan de orde is kan dit rapport geenszins afbreuk doen aan de omstandige en meer gedetailleerde informatie toegevoegd aan het administratief dossier waaruit in essentie blijkt dat het beleid van de Kosovaarse autoriteiten niet gericht is op uitsluiting of discriminatie van de RAE doch wel op integratie in het politieke, sociale en economische leven.

2.5. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 juncto artikel 48/3 van de vreemdelingenwet noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.6. Waar verzoeker ten slotte stelt dat de commissaris-generaal de zorgvuldigheidsplicht heeft miskend merkt de Raad op dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. De commissaris-generaal heeft zich voor het nemen van de bestreden beslissing gesteund op alle gegevens van het administratieve dossier, op de algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken (RvS 1 oktober 2003, nr. 123.728). Dat niet zorgvuldig is tewerk gegaan is dienvolgens niet aangetoond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partijen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 350 euro, komen ten laste van de verzoekende partijen, elk voor de helft.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig juni tweeduizend en elf door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

A. VAN ISACKER